

EEN HELDENSTRIJD

of

DE KAPITEIN DER BOSCHGEUZEN

EERSTE DEEL

ACHTTTIENDE HOOFDSTUK

De Huichelaar

— Wij vonden dezen vreemden kwant in het bosch en daar we op zijn uithangbord niet kunnen lezen of hij vriend of vijand is, brachten we hem hier, zei een der Geuzen.

— 't Is goed vrienden, gaat weer heen en ziet wel uit, we zullen den onbekende scherp ondervragen, antwoordde Frans Dekkers, het hoofd der Geuzen.

— Nu ik burger Blommaert hier ontmoet, ben ik volkomen gerust, sprak de gevangene op kalmen toon. Ik moest een boodschap verrichten bij den landbouwer Lodens te Maria-Hoorebeke, doch wat ik te melden heb, is ook, en meer nog, voor Blommaert bestemd. En toch... vervolgde Ravels weifelend..... toch beeft me 't harte, want wat is droeviger dan iemand slechte tijdinge te brengen?

— Spreek, spreek, wat is er gebeurd? riep Blommaert heftig.

— Pieter Backereel, onze brave stadgenoot is niet meer ! Ieder schrok...

— Is Backereel dood ! klonk het driftig.

— We zijn te laat...

— Wreeddaards, beulen !

Zelfs Wybo, de altijd bedaarde Wybo, balde nu de vuisten...

— Weest nu ook kalm, heeren, zei Deschepper hoonend... Bedwingt uw wraakzucht !

— Laat Ravels voort spreken, hernam Blommaert... Er moet meer gebeurd zijn, dat de strafuitvoering vervroegd is !

— Helaas ! er is meer gebeurd, zei de jongeling somber... Uwe vrouwe, Blommaert, is gevangen...

De burger was recht gesprongen en zag akelig bleek.

— Agnes, Agnes, stamelde hij... En Pauwelken, waar is Pauwelken ?

— Och, dat ik u nog martelen moet... En ofschoon ik onschuldig ben... toch sta ik hier beschaamd, ja verpletterd voor u.

— Maar spreek dan toch... ge foltert mij... waar is Pauwelken ?

— Uw nicht Lysbeth had mij verzocht Pauwelken naar haar vader te leiden, daar zij zelve nabij haar moei blijven wilde.

— Waar is Pauwelken ! schreeuwde Blommaert met heesche stem.

— Nauwelijks waren wij buiten de poorte of twee die-naren van den hoogbaljuw achterhaalden ons en rukten uw zoontje van mijn zijde weg ; ik heb het kind verdedigd... zie, heer — en de ellendeling toonde een wonde aan zijn hand... Nu moet ik ook vluchten ...

— Vrienden, tot straks, zei Blommaert onnatuurlijk kalm en hij wilde de hut verlaten. Maar Wybo versperde hem den weg en vroeg :

— Waarheen, Jacob ?

— Laat mij gaan, Kasper !

— Zwoeren we samen niet een eed van wederzijdsche trouwe ?

— Laat mij gaan, Agnes in den kerker... en Pauwelken wellicht in een klooster. Kasper, begrijpt ge dan niet, dat ik gaan moet !

— Maar ik laat u niet gaan, Jacob, neen, ik laat u niet gaan... Backereel is dood, en voor onzen armen vriend kunnen wij niets meer doen, maar de Geuzen, die hun bloed voor hem veil hadden, zouden ze het ook niet voor uw gade willen offeren ? Gij vermaandet Deschepper tot kalmte, maar gij wilt thans u zelve, uw vrouw en uw kindeke in 't onheil storten...

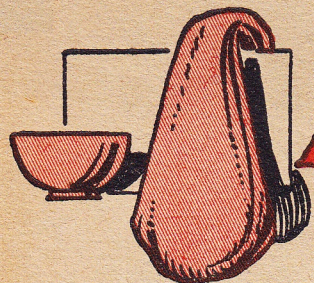
— Ik moet naar Oudenaarde, Kasper, ik beloof u, dat ik kalm zal blijven... Ik zal me vermommen... geef mij een monnikspij... zulk een kleed beschermt thans immers den grootsten booswicht...

— Nu kunnen we spreken, Jacob, nu is die akelige bleekheid van uw gelaat verdwenen en staan uw oogen rustiger. Volg mij thans in het woud, wij moeten kalm overleggen wat ons te doen staat.

— Had ik maar gehandeld als gij en mijn gezin uit de stad gezonden, Kasper ! Maar weer leer ik, dat de kalme man sterker is dan de driftkop... Agnes, Pauwelken...

EEN

HELDEN

STRIJD

*of de kapitein
der boschgeuzen*

door A. HANS

EEN

HELDENSTRIJD

OF

De Kapitein der Boschgeuzen

door

A. HANS

EVANGELISATIE DRUKKERIJ

Groendreef, 67, Brussel

—
1926